

VIII

Samme Nat sad fire Mennesker inde i Sogneraadsformand Jensens himmelblaa Stadsestue og spillede Kort. Det var — foruden Værten — Egnens Dyr læge, Aggerbølle, den gamle Skolelærer Mortensen og Købmand Villing. Alle fra Vejlbj.

Siden Klokken ti om Formiddagen havde de siddet her ved det samme Bord — uden andre Afbrydelser end dem, som Maaltiderne krævede. Nu var Klokken bleven tre. To Gange var Lysene brændt ned i Stagerne, og fire Gange i Aftenens Løb var der bragt nyt, varmt Toddyvand ind fra Køkkenet. Endnu syntes dog ingen at tænke paa Opbrud, skønt den spritholdige Kognak, Osen fra den rødglødende Kakkellovn og de tætte, blaa Tobaksdampe, der halvt usynliggjorde dem for hinanden, kendelig havde slappet Fjedren i deres Lidenskab.

Der mælttes ikke et overflødigt Ord. Halvt mekanisk spillede man Kortene ud og tog Stikkene hjem. Selv den lille Købmand Villings blakkede Øjne, der ellers altid var travlt paa færde overalt for at udspionere de medspillendes Kort, hang ham stive og blodunderløbne ud af det fede Hoved som paa en død Flynder, og i det hele fortsattes Spillet kun, fordi man endog manglede den fornødne Viljekraft til at bestemme sig for en endelig Afslutning.

Den eneste, der endnu holdt sig tapper, var den alderstegne Skolelærer Mortensen. Men denne Mand var nu ogsaa „født over et L'hombrebord“ — som der sagdes om ham. Fra det Øjeblik, han udspilede sine rummelige Frakkeskøder for at indtage sin Plads, og indtil man rentud betydede ham, at Spillet maatte og skulde være forbi, sad den ærværdige Gamle lige strunk med sit sølvhvide Hoved og skjulte den Feber, hvori Synet af Kort og Penge altid satte ham, under en streng og ubevægelig Alvorsmaske. Nu og da strøg han sig med et rødt Silkelomme-tørklæde over sin høje Pande, der i kritiske Øjeblikke perlede af Sved; og vovede han sig en sjælden Gang efter samvittighedsfulde Overvejelser til et „Spurgt“, lukkede han samtidigt Øjnene, som om han i Stilhed tilføjede et: „I Jesu Navn“.